

Keď sa po dlhej nehybnosti zdvihol vietor, stará električka už došla na konečnú. Kyvoce sa na kopci okolo holých novostavieb, ktoré uzatvárajú mesto, schádza nadol a vydáva sa na spiatočnú cestu. Málo používané, takmer zbytočné koľajnice tvoria na pôdoryse ulíc a budov vybočujúcu čiaru. Vodičkou je študentka, ktorá si cez prázdniny privyrába, nočnú si kráti pretekmi. Na kopci nastaví brzdu, zoskočí a beží dolu kopcom; musí byť rýchlejšia ako električka, aby ju dole pred nasledujúcou zastávkou dostihla. Ľudia nastupujú až na nej, dolu kopcom ide električka prázdna, so škripotom sleduje zákruty a na rovnej trati naberá rýchlosť. Dolu kopcom koľajnice trikrát križujú hlavnú cestu, ktorou dievča beží. Potom električka zachádza za kopec a ťahá sa na druhej strane, aby zvyšok cesty do údolia prefrčala šikmo dolu kopcom. Tu sa už brzda uvoľní natolko, že dievča potrebuje veľký náskok.

Beží po hladkých hnedočervených dlaždicach, akými sú obložené aj okolité steny budov, ktoré sa dvíhajú z dlažby bez viditeľného predelu. Múry stoja proti tmavnúcemu nebu; je tmavošedé s fialovými pásmi na horizonte. Hranicu tvorí zasklená spojovacia chodba, v ktorej sa celý súmrak zrkadlí ešte raz. Celá budova má tvar stavadlovej veže, hore širšej, s trupom bez okien. Takéto veže sú na každej strane tri, sú spojené s prístavbami a obklopené nízkymi budovami archívu. Je to nové centrum mestskej správy, večer opustené. Hladká dlažba pripomína vykachličkovaný dvor reaktora a dievča vždy beží okolo s pocitom sklúčenosti. Vládné bezvetrie a počuť vzdialené bzúčanie ako pod vedením vysokého napätia. Každých sto metrov stoja elektrické hodiny, dvadsaťjeden ciferníkov svieti v hmle a keď sa náhli okolo nich, bzúčanie a svetlo zosilnejú.

Kedysi rástol popri trati les a hore z kopca si výletníci obzerali mesto. Električka bývala často plná, keď bol sneh, na svahu sa lyžovalo. Viedla tadeto lanovka, jej konečnou zastávkou bola malá záhradná reštaurácia, z ktorej bolo vidieť celé mesto. Najprv zrúcali lanovku, po-

tom reštauráciu. Keď začali s kľčovaním lesa, kopec vyhlásili za stavenisko a toto označenie ľudí odrádzalo. Terén sa niekoľko rokov menil a ľudia si na rozrytý, pustý svah zvykli, už si takmer nikto nie je istý tým, ako kopec vyzeral predtým. Na nové veže si nikto nemôže zvyknúť. V historickej panoráme mesta pôsobia rušivo a keby nevyvolávali strach, boli by svojou tupou formou smiešne. Hore sú nápadne rozťahnuté, pripomínajú obrovské hríby satany s tmavočerveným hlúbom. Výhodná poloha kopca uľahčuje správe mesta kontrolu, prístroje na vežiach sú cez deň v prevádzke a niektoré pracujú automaticky aj v noci. Pod strechami sa registruje, porovnáva, archívy sa zaplňajú. Nikto nevie, na čo to bude dobré, noviny neprinášajú detaily. Každý sa cíti pozorovaný, pocit tiesne v meste narastá. Dopusiaľ vyšlo len málo úradných vyhlášok, ale stále sa na niečo čaká, katastrofa visí vo vzduchu a väčšina ju s napätím očakáva.

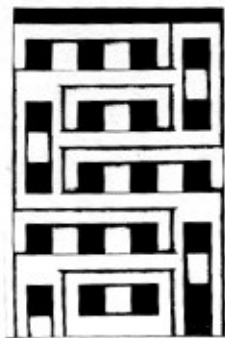
Na starú električku sa zabudlo, ešte stále sa tu šplhá do kopca, aby sa na bývalej konečnej obrátila. Doprava sa vlastne začína dole na nábreží, z kopca už nik nechodí, len niekedy, ale veľmi zriedka, zabudne nejaký opilec alebo unavený robotník, ktorý cestou zaspal, vystúpiť. Keď si ich vodič zavčasu nevšimne, ostanú sedieť a spolu s ním obchádzajú celý kopec, až sa vrátia, kde chceli vystúpiť. Niekedy ich vodič nezobudí zámerné. Je to preňho vítaná spoločnosť, nikto nejazdí na kopec rád sám.

Čoskoro sa to má zmeniť, zamestnanci sa viackrát vyslovili proti námáhavej obchádzke a riaditeľstvo s nimi vzhľadom na stav vozidiel súhlasí, čaká sa však ešte na povolenie mestskej správy a na trati nechávajú medzitým jazdiť pomocné sily, ktoré sú odkázané na vedľajší zárobok.

Správa sa doposiaľ jednoznačne nevyjadrila. Rachotiaca električka obveseľuje úradníkov ako neškodná rarita, navyše by to mohol byť symbol dobrej vôle, znak spojenia občanov s ich správou — každý môže prísť. Lenže radikálne krídlo, ktoré sa presadzuje v poslednom čase, nie je naklonené symbolom a pri-

pravuje z
tričky je t
Dievča si
behom n
v ňom ve
pomedzi
musí dol
ka rozma
prudký s
by, budo
určenie a
vynárajú
medzi ve
ním koľa
časť trate
rýchlejši
za kopec
ho sa mo
Už nebu
ako rých
až dolu
z ľavej s
len jej k
la za ele
úplne b
konečne
stalo. Po
že elekt
sama, h
cieľne.
Po strm
nábreží
ča musí
aby mo
skočí. N
až v po
ná, vtec
alebo b
núť z r

Cíti svo
v hlav
sa nohy
má už
ja tak r
diny, k
tu. Nev
vníma
Dych r
ľahko a
Do tich
vý záv
tor a p
ponára
unášat
svoju
si pár,
pri stl
Žena a
muž, s

pravuje zmeny. Odstavenie električky je už len otázkou dní. Dievča si kráti dlhú chvíľu nočným behom napriek strachu, ktorý v ňom veže vzbudzujú. Keď beží pomedzi ne, myslí na cieľ, ktorý musí dole dosiahnuť. Okolie ponúka rozmanitý terén: Dievča vníma prudký spád zeme, nerovnosť dlažby, budovy správy strácajú svoje určenie a stávajú sa pravidelne sa vynárajúcimi označeniami cesty medzi vežami. Za tretím križovanim koľajníc prichádza najtichšia časť trate a dievča inštinktívne beží rýchlejšie; električka tu zachádza za kopec a hrmotanie, podľa ktorého sa mohla doteraz riadiť, zaniká. Už nebude vedieť, ako ďaleko a ako rýchlo električka ide, uvidí ju až dolu na nábreží, kam pribehne z ľavej strany. Sprava by videla už len jej koniec. Raz to nestihla, bežala za električkou celým mestom a úplne bez dychu ju našla stáť na konečnej v poliach, inak sa nič nestalo. Potom si často predstavovala, že električka ide spiacim mestom sama, hrkoce a kymáca sa — bezcieľne.

Po strmom zjazde má električka na nábreží ešte značnú rýchlosť, dievča musí byť zavčasu pod kopcom, aby mohlo polapiť dych, než naskočí. Niekoľkokrát siahala po tyči až v poslednej chvíli, ešte roztraseaná, vtedy by mohla siahnuť vedľa, alebo by sa jej tyč mohla vyšmyknúť z ruky.

Cíti svoj dych v hrdle a búchanie v hlave, pravidelné otrasy tela, ako sa nohy dotýkajú zeme. Polovicu má už za sebou a budovy už nestoja tak nahusto. Počíta elektrické hodiny, ktoré pred ňou osvetľujú cestu. Nevidí, koľko je hodín, ciferníky vníma len ako svetelné kotúče.

Dych má vyrovnanější, beží teraz ľahko a isto, okolie ju už netiesni. Do ticha a horúčavy zašumí chladičový závan. Od rieky sa zdvihol vietor a prúdi proti kopcu, dievča sa ponára do jeho nárazov, nechá sa unášať a hýbe sa spolu s ním, cíti svoju vlastnú ľahkosť. Predstavuje si pár, ktorý sa každú noc stretáva pri stĺpe pod železničným mostom. Žena a chlapec, vlastne mladý muž, sa opierajú o seba na nábreží,

sú to jediní ľudia tu na okolí. V behu im zamáva. Žena zakaždým odpovedá úsmevom, chlapec je trochu plachý. Dievča beží na rovine mechanicky ďalej v strednom tempe, až kým nezvoľní do chôdze. Zhlboka dýcha s rukami vbok a pomaly sa obracia oproti električke. Niekedy sa musí vrátiť až k mostu, kým električku uvidí, a potom na ňu naskočí pred ženou a chlapcom. Električka pôsobí po ceste do údolia, ktorá ju úplne vytrasie, ešte vysilenejšie a opotrebovanejšie ako predtým, dievča potiahne za šnúru, aby zazvonilo na odchod.

Jej posledný beh sa končí inak. Dievča beží dolu kopcom. V hĺbke pod ňou sa v tme už ligocú lampy nábrežia a ich odraz sa chveje na hladine rieky. Zem má čoraz menší spád, červené dlaždice čoskoro vystriedajú sivé dlažobné kocky, bude na bezpečnej, známej pôde. No zrazu sa jej zatmie pred očami. Nábrežie zmizlo a než sa stačí obzrieť, niečo ju silno udrie do čela a hlavou jej prenikne bolesť.

„No, chlapče, ešte nie si hore?“ Svetlo baterky ju reže do očí, chce odvrátiť hlavu, ale bolesť jej nedovolí. Zodvihne ruku a keď si zastiera oči, nahmatá lepkavé miesto nad spánkami. Dá si prsty pred oči, nerozoznáva však nič, prudké svetlo ju oslepuje. Súčasne pocíti kopanec do holennej kosti. „No, bude to už? Alebo ti mám pomôcť? Okamžite vstaň!“ Pokúša sa preniknúť cez ostré svetlo a pozrieť sa do tmy, kto to hovorí. Trasie sa od chladu, dlažba je chladná, ako dlho tu už môže ležať? Keď sa pokúša podoprieť na lakťoch, spadne znova hlavou nabok na kachličky a od bolesti jej do očí vstúpia slzy, ale svetlo baterky ju už nezasahuje. Pri hlave začuje kroky, ktosi ju hrubo zdrapí za rameno a trasie ňou. Cíti smradlavý dych a s námahou sa vyslobodí, konečne stojí, opretá o bránu, a nechápavo pozerá na uškŕňajúceho sa policajta, ktorý kýva obuškom na opasku.

„Nože chlapče, tvoje doklady a žiadne vytáčky!“ Dobré, že môže stáť. Ešte sa musí opierať, ale v hlave ju už tak prudko nepichá a inak je pravdepodobne v poriadku. S kým to ten policajt hovorí? Chce niečo povedať, ale ja-

zyk má prilepený o podnebie, a tak si len odkasle.

Policajt ju zdrapí za ruku: „Tak ťa teda prehladáme,“ a zájde jej rukami do vreciek.

„Nie!“ vykrikuje dievča a vytrhne sa. Policajt sa zháči. Znova jej zavesieti do tváre, prechádza jej svetelným kuželom po tele, pomaly, viackrát sa vráti, s pôžitkom namieri svetlo na jej nohavice a vo vzduchu nakreslí obrovský imaginárny zadok. „Tak, to je ale prekvapenie. Čo tu robíš, maličká?“ Pristúpi bližšie. „Nechajte ma,“ dievča sa obzerá po východe. „Ale, ale, nerob cirkus, toto je strážený objekt, ako si sa sem dostala?“ Policajt nasadí ostrý tón a podozrievavo ju skúma. „Alebo nám to chceš povedať až na stanici? Necháme si ťa u seba cez noc a potom budeš hovoriť,“ odopne z opaska vysielачku a vytiahne anténu.

„Neviem, kde som,“ hovorí dievča neisto a bezradne sa obzerá. „To si hovor niekomu inému. Tu je správa mesta, zakázané územie. A teraz chcem počuť, čo tu robíš.“ „Ale toto nie je zakázané miesto. Tam predsa chodí električka.“ Policajt sa vyšciera. „Chodila, chodila. Odo dneška už nechodí. Teraz je tu vstup zakázaný,“ a s uspokojením buchne do brány, až plech zarachoce.

Tento otras dievča prebudí: Tak preto spadla — potme narazila do brány, cesta je teraz uzavretá. Keď sa rozpomenie na električku, zarazí sa. Obráti sa k východu a chvatne hmatká po kľučke. „No teda, hádam mi len nechceš ujsť?“ Policajt ju schmatne odzadu popod pazuchu a strhne ju späť. Drží ju pevne, nemôže sa hýbať. „Nechajte ma, prosím, musím rýchlo ísť, lebo inak mi ujde električka!“ Policajt jej priťlačí ruky na prsia: „A taxík by si takto nechcela?“ smeje sa a pritom jej hnetie prsia.

„Nechajte ma! Nechajte ma!“ Vykruca sa mu z objatia, pokúša sa odtiahnuť si jeho ruky z prs, ale policajt stojí tesne za ňou a nenechá sa odtisnúť. Silno sa na ňu tlačí bruchom, dýcha jej na krk a naráža do nej panvou s tvrdou gučou, ktorú sa jej pokúša vsunúť ďalej medzi nohy.

„Nie, pustite ma, pustite ma!“

Dievča už nemyslí na vykoľajenú električku, na zrazených chodcov, teraz sa zúfalo bráni, vzpiera sa tlaku.

„Pomoc, pomoc!“ kričí váhavo, hlasnejšie sa neodvažuje kričať, je jej to strašne trápne. Policajť jej napriek tomu zakryje ústa, čím uvoľní zovretie, dievča sa vyslobodí a prudko ho od seba odstráni.

Páchateľ sa vzpiera — pre policajta prehľadná, zrozumiteľná situácia. Koná a použije obušok, nie príliš silno, ale tak, že trafi starú ranu a dievča sa so stonaním chytí za hlavu. Po chrpbte ruky jej zasvišti ešte jeden úder, varujúci — ako upozornenie, a bolesť ju zrazu dovedie do takej zúrivosti, že sa nečakane vrhne proti policajťovi. Udiera päšťou, kope ho, od zúrivosti bledne a takmer stráca vedomie. Policajť si to v otupenom úžase nechá, mdlo odráža údery a uhýba sa. Zrazu vykriekne, pretože sa mu dievča zahryzlo do ruky. Policajť sa spamätá, strhne ruku k sebe a vykriekne ešte raz; rana krváca, dievča zahryznutie nepovolilo. Vzápätí si dievča zamyslene zotrie z pery kúsok cudzej pokožky a s odporom vyplúva pachuč. „Ty beštia!“ Policajť ju udrie do tváre a zrazí ju na zem, mláti ju obuškom po hlave a vykrúca jej ruky za chrpbtom. „Len počkaj, to mi zaplatíš!“ Čosi zaklapne, na zápästí cíti chladný tlak a pevné zovretie, zrazu nemôže dať ruky od seba. Zbytočne nimi trhá a v tej sekunde, keď pochopí, že je spútaná, ju zaplaví strašný strach, väčší ako bolesť z krvácajúceho čela a úderov obuškom. Je spútaná, nemôže urobiť vôbec nič.

Doteraz jej nenapadlo, že by sa jej mohlo niečo stať. Policajť bol ochranca verejného poriadku, vyvolával nevôľu a neistotu ako väčšina policajťov v meste, najmä odkedy stáli kontrolné veže. Policajťi boli samolúbni a brutálni, ale dievča s nimi nemalo žiadne skúsenosti a nemohlo posúdiť, do akej miery. Na začiatku u nej prevládla dokonca istá dôvera k uniforme, v legitimitu služby a predstava vlastnej viny. Bola presvedčená, že policajť vyšetruje dopravnú nehodu, takmer nevnímala, čo hovoril. Keď ju zvieral, prestala uniforma pôsobiť, bolo však už neskoro.

Zmocní sa jej taká hrôza, že v poslednej nádeji z celej sily volá o pomoc do prázdneho, pochmúrneho šera. Policajť jej napchá do úst handru a náhlivo z nej strhne nohavice.

„Teraz uvidíme, aká si ty ženská.“

Zapchaté ústa sa nezrozumiteľne silia, oči nečujne nariekajú, celá napätá tvár kričí: „Nie! Nie!“ Bezhlásé úsilie páli v pľúcach, tlačí v ušiach, za čelom a v spánkoch, nezvukný tlak spiekol pľúca, trčí jej v krku tak, že už nedýcha, nežije. Nohy sú nehybné, policajť ju zbil obuškom, keď ho pri vyzliekaní koplá do tváre. Pálčivé pichanie v očiach ustupuje, cez slzy rozmazane vidí, ako si policajť rozopína nohavice a čupne si k nej so svojim mäsitým pahýľom v ruke a slzy sa vysušia novým prosiacim výkrikom, ktorý zvnútra prehltnie ako plameň. Ťarcha tela v uniforme a tupá, trhajúca bolesť, ktorá sa do nej zarezáva stále ďalej, prebodáva všetky tkanivá a šlachy — to je koniec, myslí si nejasne, a pritom vníma každú jednotlivosť, popri bolesti vrtajúcej uprostred jej tela, ochromených holenných kostiach a pichaní v hlave s mokvajúcou ranou na čele cíti hrubú látku uniformy na svojich nahých nohách, chlad dlažby, spútané ruky vykrútené pod váhou dvoch tiel a v tvári policajťove vlasy; sladkastý intímny pach je to najodpornejšie — navodzujúce dojem, že policajť je človek. Odtiahne hlavu a zadrží dych, len tento pohyb je ešte možný. Pod plnou váhou policajťta sotva lapá dych, dúfa, že konečne bude po všetkom, ale doposiaľ ani nestratila vedomie, cíti zúfale sklamanie. Bezmocne trhá putami a znova si pripomína, že nemôže urobiť vôbec nič.

Policajť sa odbaví a spokojne sa zodvihne. „Tak a teraz vypadni. Počuješ, nemám čas. Už aj, inak ti to urobíme ešte raz na stanici!“ Naširoko rozkročený si nad ňou zapína nohavice, na chvíľu sa zarazí, prdne si a zapne posledný gombík. Dievča ostane ležať so zavretými očami. Nechce ich už otvoriť, tma je upokojujúca — ostať v tme, nevidieť, nechce tu byť. Môže ju kopať, kričať na ňu, už sa jej nič z toho ne-

týka. Želá si len, aby ju tma čoskoro pohltila, aby bolo po všetkom. Vlečie ju preč, policajť ju musí odstrániť z pozemku. No jeho dotyk je odpornejší ako predstava, že je ešte nažive. Vykĺzne mu a vidí, že je opretá o bránu, vidí aj to, že je znova oblečená. Chce si sadnúť, ale s putami to ide ťažko. Policajť ich so skrivenou tvárou odomkne. „No, čo, už si rozumná? A teraz vypadni, inak to bude ešte horšie, tu nemáš čo hľadať!“

Dievča sedí, drží si hlavu, ohmatáva necitné zápästia, pomaly vyťahuje z úst handru. Žalúdok sa jej obráti, ale policajť ju znova kope a napomína, aby odišla. Musí sa jej zbaviť, nemôže si dovoliť nejakú šľandu na pozemku správy, už je svetlo, niekto by mohol prísť. „No, bude to už, ty kurva, nestačilo ti to, chceš ešte raz?“ Uškrnie sa a myknutím ju postaví na nohy.

Úškrn mu ešte z tváre nezmizol, keď ho rozmliaždi prudký úder obuškom. Dievča pri vstávaní schmatlo obušok a keď ju odsotil, odtrhla ho. Čuduje sa, s ako ľahkosťou udiera, vôbec nepotrebuje toľko sily ako predtým. Cieľom je tupá, vyškerajúca sa tvár.

Policajť siaha po pištoľi vzadu na opasku, ale už ju nevytiahne. Dievča udiera znova a znova, znova, znova, trieska do handrovej báby a cíti, že v pulzujúcom zápästí opäť prúdi krv. Po dlhšej, bolestivej meravosti cíti potrebu ruku zamestnať a udržiavať ju v pohybe. Udiera obuškom, aj keď už policajť leží na zemi, bije ešte aj vtedy, keď sa už nič nehýbe a už nič nepočuť, udiera a bije, tlčie, napriahne sa a mláti, udiera, až strieka krv. Prestane, len aby nabrala dych. Chce udierať ďalej, ale už nie je čo trafiť, škoda, chcela by zabiť ešte raz.

Teraz pracuje premyslene. Zamotá rozmlátenú hlavu do kabáta a vlečie mŕtveho k východu. Jeho rekvizity — obušok, okovy, vysielacku a pištoľ mu strčí za košeľu. Malé dvere v bráne nie sú zamknuté, po nábreží sem-tam prejde auto, z rieky stúpa opar. Zatvorí za sebou vchod v novučičkej bráne, automaticky prečíta veľkú výstražnú tabuľu na nej a vlečie telo cez ulicu na chodník na nábreží. Trochu si vydýchne, než ho zodvihne a prevalí cez

zábra
stranu
zmizn
mŕtvo
fúkne
pod n
Poton

Dievč
volou
tie. Lc
zmlát
luje sa
vorí ú
omyť
mi k h
už zač

„Dobr
žena s
s vyst
váhav
krváca
necho
odvrá
ti ju z
„Takt
klúč!“
dievča
rá. Čo
dok n
nom r
Skočil
stávac
poklo
„Tu b
Dievč
ná. V
inak, y
Má dr
s uvol
zopína
kosti a
od seš
mi líca
kostar
tvrdo
pujúc
ako ro
že člo
drží z
pred s
tyky c
Popri
energ
Chlap
na oh
vyšiel
ku po
Podíd
v tom

zábradlie. Keď ho posúva na druhú stranu, vypadnú mu jeho veci a zmiznú vo vode. Po nich člapne mŕtvoľa, tuhá látka uniformy sa nafúkne a odpláva. Keď sa blíži k hati pod mostom, naberá rýchlosť. Potom sa už mŕtvoľa neukázala.

Dievča ide popri zábradlí za mŕtvolou, pociťuje únavu a odstup rastie. Lono páli, chôdza bolí, cíti zmlátené nohy a rozbitú hlavu, usiluje sa nepotknúť sa. Hneď ako otvorí ústa, bude vracaf. Napadne jej omyť sa v rieke. Sťažka zide schodmi k hrádzi, na nábreží nad ňou sa už začína dopravný ruch.

„Dobrý deň! Už sme na vás čakali,“ žena sa usmieva a blíži sa k nej s vystretými rukami, za ňou trochu váhavo chlapec. „Čo sa vám stalo, krvácate!“ Dievča pokrúti hlavou, nechce, aby si ju niekto všimal, a odvráti sa, ale žena sa nezháči, chytí ju za plecía a tisne pred sebou. „Takto nemôžete ostať. Peter, kľúč!“ Chlapec beží pred nimi a dievča sa za ním nechápavo pozerá. Čo má otvoriť? Je tu len starý dok na opravu člnov pri nábrežnom múre a vedľa verejná toaleta. Skočil do obývacieho člna pri pristávaní mostíku a zmizol pod poklopom.

„Tu bývame,“ povedala žena. Dievča pochopí, odkiaľ ženu pozná. V noci pod mostom vyzerala inak, vo dne ju ešte nikdy nevidela. Má drdol z medovožltých vlasov s uvoľnenými prameňmi akoby popopínaný len narýchlo, široké líčne kosti a šikmaste zelené oči ďaleko od seba. Je to masívna tvár s obľými lícami nad širokými líčnymi kosťami, na prvý pohľad pôsobí tvrdo a súčasne ospanlivo. Prekvapujúca tvár, popri nej sú tie ostatné ako rozvarené alebo také nepatrné, že človek na ne zabúda. Pevne ju drží za plecía a rozhodne ju tisne pred sebou. Dievča je teraz na dotyky citlivé, ale od ženy ich znesie. Popri bolesti a únave vníma ženinu energiu.

Chlapec vliadol do umývadla z hrnca na ohrievači teplú vodu a znova vyšiel von. Dievča vidí v kúte nízku posteľ prikrytú hnedou dekou. Podíde k nej, vystrie sa na ňu a v tom okamihu už nevie o ničom.

„Krváca na hlave, teraz nesmie spať,“ ktosi ju dvíha a núti piť, na jazyku pocíti chuť kávy a zvracia. Potom jej umyjú tvár, žena sa usmeje a vraví: „Teraz je to už v poriadku,“ žalúdok sa už nedvíha.

Pomaly sa pokúša dorozumieť, akoby sa až teraz učila hovoriť a usmievať meravou tvárou. Hľadá slová, ale v hlave sa jej všetko motá a nič jej nenapadá, nemôže si spomenúť, čo chcela povedať. „Ja... nie. To nie,“ začne plakať žene na ramene. Plače dlho, až do vyčerpania, do nemoty, až kým neustrnie v tichosti. Dlhé minúty leží bez pohybu a zmätený hukot za jej páliacim čelom ustáva. Vedomie sa vyjasňuje, slová sa vracajú. „Musím sa umyť,“ povie s námahou a vstane. Žena ju podopiera, vedie ju k umývadlu, pomôže jej vyzliecť sa a náhlivo pripravuje veci na umývanie. Jednou rukou drží dievča a druhou chvatne vyťahuje lekárničku. Dievča teraz vidí svoje nohy, fialové, s napuchnutými podliatinami na lýtkach, útle stehná pokryté zaschnutou krvou. Sliznica je odretá, každý dotyk pichá. Žena vysáva vatou krv z lona, omýva zranené tkanivo harmančekom a predtým než ho pokryje vatou, ho zľahka potrie masťou. „Teraz to už bude lepšie.“ Dievča sa unavene prizera, napadne jej, že sa pred ženou nehanbí, k svojej matke nikdy nemala toľko dôvery. Cíti uľahčenie, rana sa stala znesiteľne citlivým orgánom. Opäť je to jej telo, dolámané únavou, ale živé. Než zaspí, podarí sa jej usmiať.

„Zoberte si teraz môj pulóver, váš je celý od krvi.“

„Nie, to nejde.“

„Musí to ísť, v tomto nemôžete ísť na ulicu.“

Dievča odmieta: „To nie je moja krv, nechcem, aby ste boli do toho zatiahnutí. Teraz už musím ísť.“

Žena sa usmeje: „Dúfam, že to nie je vaša krv. Nerobte si starosti, vašu električku máme.“

„Čože, kde je?“

„Za podjazdom, na odstavnej koľaji, Peter pri nej čaká, vie jazdiť. Môžete hneď ísť, keď sa na to cítite, ale najprv si musíte vymeniť pulóver.“ „Ste úžasná!“

„Nie, to vy ste úžasná. Okrem toho by ste mali ísť s nami. Na budúci týždeň pôjdeme hore riekou na hranicu, tam máme kolóniu. Tam vás nikto nebude hľadať.“

„Ako to všetko viete?“

„Predtým, keď som vás zbadala, bola som si istá, že tá mŕtvoľa, ktorá preplávala okolo, má niečo dočinenia s vami. Volám sa Mara. Mali by ste ísť s nami, bude sa vám tam páčiť. V tomto meste sa už nedá žiť. Ešte sa o všetkom pohovárime, keď budete vládaf. Rada by som vás aj maľovala.“

Dievča počúva. Žena to vie; celý čas sa toho obávala a teraz cíti hlboké uľahčenie. Teraz je všetko možné a nič nie je také hrozné, že by to nemohla znieť. Úsmevom si uľaví a chytí Marinu ruku. „Volám sa Jana. Prídem.“

„Jana, potrebujete ešte niečo? Pôjdeme teraz s vami.“

„Nie, chcem ísť radšej sama.“

Keď v električke otočila kľukou na prístrojovej doske, vnímala tento rozvážny úkon z obrovskej vzdialenosti.

Teraz je taká stará, že už nemá žiadnu predstavu o niekdajších obvyklých úkonoch. Pohne sa bez toho, že by k nim patrila. Potom jej zide na um Mara a to cudzie čosi, čo drží v napätí jej tvár ako masku, zmäkne, opäť pocíti svoje zabudnuté črty.

Vykloní sa z električky doďaleka a zavolá do rachotu električky, do hluku nábrežia: „Mara, Mara, vo štvrtok!“

(Úryvok z románu.)

Z nemčiny preložila Jana Cviková

Moníková, Libuše: *Eine Schädigung*. Rotbuch Verlag 1981, Carl Hanser Verlag.

Román *Ujma* jednej z najvýznamnejších autoriek po nemecky písanej literatúry Libuše Moníkovovej vychádza v ružovej edícii *Aspektu*.

